

med Hensyn til Skibe, som kom fra det sorte eller det afvovste Hav, som man har udstedt. Skjøndt man fra et vist almindeligt Standpunkt maa sige, at alle smitsomme og dræbende Sygdomme ere Pest, hviler dog Lovgivningen paa Forudsætningen om en bestemt Forskjel i saa Henseende. Der er en Række Sygdomme, som man forsaavid gjerne kunde kalde Pest, og dertil kunde man ogsaa regne gul Feber, Kolera o. s. v., men den ældre Lovgivning opfatter dem ikke som Pest, og den staar endnu ved Magt. Naar man vil spørge, hvorfor der er udstedt Karantæneforbud mod disse Havne og ikke mod Østersjøhavnene, er Grunden jo for det Første den, at Skibsfarten endnu ikke er aaben i Østersjøen, og det er paa ingen Maade afgjort, at man ikke ogsaa vil komme til at udstede Karantæneforbud mod disse Havne. Det er ingenlunde afgjort. Det maa bero paa et Skjøn efter Omstændighederne, og navnlig paa, hvorvidt Sygdommen rykker højere op i Rusland, og tillige paa, hvad der gjøres fra tysk og svensk Side. Det er altsaa en Sag, der slet ikke er berørt ved denne Lov. Dernæst maa jeg sige, at, naar Forbudet er rettet mod Skibe fra det sorte og det afvovste Hav, skjøndt man gaar ud fra Forudsætningen om, at der ikke er stor Grund til at antage, at disse kunne være Bærere af Sygdommen en Ugestid eller saa, før den kommer til Udbrud, er Grunden den, at jeg endnu ikke har den Bemyndigelse, Loven gaar ud paa at give Regjeringen. Deraf følger altsaa, at i dette Dilemma kan man ikke gjøre Andet mod Skibe, der komme der ned fra, selv om man nærmest har de Labninger for Die, de medbringe, end at deklare Karantænen, fordi den bestaaende Lovgivning ikke giver nogen Berettigelse til at udstede Forbud mod, at Ting indføres heril uden at være underkastede Desinfektion o. s. v. Dette er Sammenhængen med denne Ting. Jeg skal endnu kun bemærke, at naar jeg før omtalte, at jeg ikke vilde have Noget imod, at der blev tilføjet den Begrænsning i Loven, at der kun kunde udstedes Forbud, som Sundhedskollegiet indstillede, var det ikke, fordi jeg mente, at den One eller den Andens Ansvar derved skulde formindskes, men fordi jeg mente, at, hvis man troede, der var Grund til at frygte for, at Regjeringen vilde gaa for vidt i Henseende til at vælge de Artikler, Forbudet skulde rettes mod, og vilde luge en Slags Betryggelse for, at der ved Valget af disse Artikler alene blev taget sanitære Hensyn, kunde man gjøre det paa den Maade. Det at binde Regjeringen til ikke at gjøre Et eller Andet, uden at der foreligger Indstillinger fra visse Autoriteter, er ikke ubekendt i Lovgivningen. Det har man en Mængde Ex-empler paa, f. Ex. med Indstillinger fra Kommunalbestyrelser o. A. Andet tænkte jeg ikke paa, men naturligvis vil jeg helst have, at Loven bliver vedtagen, som den er.

Suel: Det er i Virkeligheden en overmaade stor Bemyndigelse, den ærede Minister forlanger her af Thinget. Da der synes Stemning for at give den og at give den hurtigt, skal jeg for mit Vedkommende heller ikke reise nogen Indvending imod, at den gives, men vil blot gjøre opmærksom paa, hvilke Skæbnsvangre følger denne Lov kan have i sin Udførelse udenfor de direkte følger, hvorpaa der af hidtilværende Kalere nærmest er tænkt, nemlig paa Forhindring af Smit- tens Indførelse. Denne Lov gaar nemlig ud paa, at Justitsministeren skal være bemyndiget til at forbyde Indførsel fra Udlandet af alle Varer efter eget Skjøn. Foreløbig er der jo kun Tale om særegne Sorter, de mest smittebærende, men Forholdene kunne udvikle sig saaledes, at der kan blive Tale om en streng Karantæne for Varer, saaledes at, saa at sige, alle Varer rammes af Forbudet. Hvis det sker herfra, vil det samme naturligvis blive Tilfældet i vore Nabo-stater, og saa i Sverrig og Norge, men nu beder jeg det høje Thing overveie, hvilke følger dette vil kunne medføre for vort Land. Det er en bekjendt Sag, at Kjøbenhavn er Handelsplads ikke alene for det egentlige Danmark, men for en meget stor Del af Sverrig, næsten lige til Sjøhøping, og for en stor Del af Norge, ja for forskjellige Slags Varer kan man sige, at Kjøbenhavn forsyner Sverrig helt op til den Botniste Bugt. Jeg vil f. Ex. nævne Mel. Det er en bekjendt Sag, at et overordentlig stort Kvantum af det Mel, der formales her i Byen, netop gaar denne Vej til Gølle og Hernøsand. Overhovedet lever Kjøbenhavn næsten for Halvdelen af sin Handel af Sverrig som Udland. Nu har der ganske vist ogsaa været gjort Forsøg paa at gjøre Kjøbenhavn til en Verdensstad i forskjellige Retninger, men alle disse Forsøg ere glippede. Det er forsøgt med Hensyn til Kaffe, det glippede; det er forsøgt med Hensyn til Petroleum og mangfoldige andre Genstande, men i den Henseende har Kjøbenhavn ingen Vælgelighed og ingen Fremtid. Derimod har Kjøbenhavn sit store naturlige Opland, hvori det ligger som Centrum, og af dette Opland udgjør, som sagt, Sverrig og Norge Halvdelen. Nu er det en given Sag, at, dersom der kommer et Indførselsforbud fra svensk eller norsk Side mod alle Varer, det vil sige navnlig Kolonialvarer, hvormed vi her fra Kjøbenhavn forsyne det halve Sverrig og Norge, vil Kjøbenhavn strax blive berøvet dette Marked, og man vil udsætte sig for at affjære den Livs-aare, vor Hovedstad har, og jeg beder ærede Her- rer betænke, hvilken Betydning det vil have for vor Hovedstad. Jeg behøver blot at nævne, at der i Udlandet kun er saa Menneker, der vide, hvad Danmark er. De fleste have den samme Forestil- ling om Danmark, som Koenen i „de Danske i Paris“, der troede, at det var Hovedstaden i Lan- det, hvormod Kjøbenhavn er en bekjendt Plads.